

Majklu V. Kordi
uredniku i prijatelju
S ljubavlju

Naziv originala:
Mary Higgins Clark
TWO LITTLE GIRLS IN BLUE

Copyright © Mary Higgins Clark, 2006
Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2007

ISBN 978-86-7710-306-4

MERI HIGINS KLARK

DVE DEVOJČICE
U PLAVOM

Prevela Mirjana Isailović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2008.

ZAHVALNICE

Oduvek sam bila opčinjena mogućnošću telepatije. Sećam se kako je majka, još u ranom detinjstvu, znala da mi kaže, zabrinutog i namrštenog izraza lica: „Imam osećaj da...“ I uvek bi pogodila, jer se osoba o kojoj je bila reč ili već nalazila u nevolji, ili bi u istu ubrzo upala.

U knjigama sam se delimično služila idejom telepatije, ali veza koja postoji između blizanaca, posebno onih jednojajčanih, u stvari je neopisiva. I već veoma dugo nikako da je izbijem iz glave.

Zahvaljujem se svim autorima dela na tu temu, a naročito Gaju Lajonu Plejferu na njegovoj *Twin Telepathy: the Psychic Connection**; dr sc Nensi L. Segal, na *Entwined Lives***; Doni M. Džekson na *Twin Tales: The Magic and Mystery of Multiple Births****; Šenon Bejker na članku *On Being a Twin*****; i Džil Nejmark za priču *Nature's Clones******, koju je objavila u časopisu *Psychology Today*. Primeri koje navode na temu psihičke povezanosti blizanaca bili su mi od velike pomoći pri pisanju knjige.

Međutim, i drugi su se, kao svaki put dosad, ponovo otisnuli sa mnom na putovanje. Zahvaljujem se stoga mom večnom uredniku, Majklu V. Kordi, i starijem uredniku Čaku Adamsu na nadahnutom vođenju.

* Blizanačka telepatija: psihička veza.

** Isprepleteni životi.

*** Priče o blizancima: magija i misterija rađanja više dece.

**** Kako je biti blizanac.

***** Prirodni klonovi.

Lisl Kejd, moja draga prijateljica i publicistkinja, uvek me budno prati, kao i krug vernih čitalaca. Hvala vam, kao i deci i unučadi, koji me usput razvedravaju čineći mi život uzbudljivim i zabavnim.

Ovom knjigom htela sam da odam priznanje predanosti s kojom FBI obrađuje slučajeve otmice. Posebno želim da odam počast pokojnom Leu Mekgilikadiju, legendi među kolegama agentima.

Penzionisani agent Džozef Konli bio je takođe od neverovatne pomoći jer mi je pažljivo predočavao pozadinske aktivnosti FBI-a. S ciljem boljeg prepričavanja priče, bila sam prisiljena da skratim neke procedure, ali nadam se da sam i pored toga uspela da dočaram neverovatan osećaj predanosti i saosećanja, tako karakterističnih za agente.

I sada, dok mi se nova priča mota mislima, vreme je da ovu pustim, sednem uz ognjište s njim, savršenim Džonom Konhinijem, i svima vama, koji okreću prve stranice, poželim da uživete u čitanju. Srećno!

1.

„Samo trenutak, Robe, čini mi se da jedna plače. Javiću ti se.“

Devetnaestogodišnja Triš Logan odložila je slušalicu, ustala s kauča i pojurila kroz dnevnu sobu. Prvi put radi kao dadilja za Frovlijeve, simpatičan bračni par koji se doselio u grad nekoliko meseci ranije. Dopali su joj se na prvu loptu. Navodno je gospođa Frovli sa svojim često posećivala prijatelje u Konektikatu, kad je bila mala, pa joj se ovde toliko dopalo da je poželela da se doseli. „Kad smo prošle godine počeli da tražimo kuću i slučajno prolazili Ridžfildom, odmah sam shvatila da je to to“, dodala je.

Kupili su nekadašnje Kaningemovo gazdinstvo, trošno zdanje koje je, po mišljenju Trišinog oca, trebalo spaliti. Tog dana, a bio je četvrtak, 24. mart, slavio se treći rođendan Frovlijevih jednojajčanih bliznakinja. Unajmili su je kako bi tokom dana pomogla u pripremanju zabave i kako bi uveče, dok su njih dvoje na svečanoj večeri u Nju-jorku, pripazila na devojčice.

Sto posto ih je zabava izmorila i sada spavaju kao klade, pomislila je krenuvši stepenicama prema dečjoj sobi. Frovlijevi su izbacili trošni tepih koji je nekada tu stajao, pa su joj devetnaestovekovne stepenice škripale pod stopalima.

Međutim, pri samom vrhu, pre nego što je zakoračila na poslednji stepenik, iznenada je zastala. Svetlo koje je ranije ostavila upaljeno u hodniku sada je bilo ugašeno. Verovatno je ponovo otišao osigurač.

Električne instalacije su u užasnom stanju i isto se već dogodilo po podne u kuhinji.

Dečja soba nalazila se na kraju hodnika. Međutim, iz nje je sada dopirala tišina. Verovatno je jedna od njih vrisnula u snu, zaključila je Triš probijajući se centimetar po centimetar kroz tamu. A onda se iznenada zaustavila. Nije u pitanju bilo samo svetlo u hodniku. Trebalo bi da se nazire i svetlo noćnih lampi u njihovoj sobi. A i vrata su zatvorena. *Kako sam onda uspela da čujem jednu od njih kako plače?*

Iznenada se uplašivši, pažljivo je osluškivala. Kakav je to zvuk? I s gorčinom je u sekundi prepoznala tihe korake. Pa isto takvo disanje i opori miris znoja. *Neko joj stoji iza leđa!*

Vrisak joj se pretvorio tek u stenjanje, a pri pokušaju bega, noge su joj odbile poslušnost. Osetila je kako je neko hvata za kosu i glava joj je iznenada poletela unazad. Poslednje što je osetila bio je pritisak na vratu.

Uljez je oslobodio stisak puštajući da joj se telo stropošta na pod. Čestitajući sebi što je tako efikasno i bezbolno onesvestio, upalio je baterijsku lampu, zavezao joj ruke, stavio povez preko očiju i usta. Usmerivši potom snop svetla prema podu, zaobišao je i projurio kroz hodnik otvarajući konačno vrata dečje sobe.

Trogođišnje Ket i Keli ležale su na velikom zajedničkom krevetu posmatrajući ga snenim i uplašenim očima. Ketina desna ruka bila je isprepletena s Kelinom levom, a drugom rukom obe su pokušavale da skinu tkaninu koja im je prekrivala usta.

Do kreveta se nalazio čovek koji je do pojedinosti isplanirao otmicu. „Siguran si da te nije videla, *Hari?*“ oštro je upitao.

„Siguran sam. Hoću da kažem, da, siguran sam, *Berte.*“ Obojica su se namerno služila imenima *Bert* i *Hari*, odabranim baš za taj poslić, a po uzoru na crtane likove iz neke reklame za pivo, popularne šezdesetih godina.

Podigavši Ket, Bert je dobacio: „Ti uzmi drugu i obmotaj je pokrivačem! Napolju je hladno.“

Obojica su potom pojurila niz stepenice, nervoznim i hitrim koracima prošla kuhinju i izletela na prilaz, ne potrudivši se ni da pri tom zatvore vrata za sobom. Čim su se uvukli u kombi, Hari se spustio na pod zadnjeg sedišta zagrlivši svojim mesnatim rukama obe devojčice. Bert je pokrenuo kombi i izvezao ga iz senke trema.

Za dvadeset minuta već su bili kod kućice, gde ih je čekala Endži Ejms. „Preslatke su“, zagugutala je kad su ih uneli i spustili na već ranije namešten krevetac nalik bolničkom. Brzim i spretnim pokretom odvezala je povez kojim su ih učutkali.

A one su odmah posegnule jedna za drugom i uglas zaplakale:

„Mama... mama...!“

„Šššššš, šššššš, ne bojte se“, uzvratila je pokušavajući da ih uteši i podižući jednu stranu krevca. Budući da je bio previsok, nije mogla da prebaci ruku, pa ju je ugurala kroz prečke i pomilovala ih po tamnoplavim kovrdžama. „Sve je u redu“, dodala je gotovo pevušeci. „A sad na spavanje! Opet možete da utonete u san. Mona će se pobrinuti za vas. Mona vas voli!“

Bilo joj je naređeno da se u njihovom prisustvu koristi baš tim imenom. „Ne dopada mi se“, požalila se, kad ga je prvi put čula. „Zašto baš *Mona*?“

„Jer najviše liči na reč mama. Osim toga, kad se dočepamo novca, a oni pokupe klinke, ne želimo da im kažu kako se 'tamo neka gospođa zvana Endži' brinula o njima. Još jedan dobar razlog jeste i činjenica da si prava suprotnost *Mona Lizi*“, odbrusio je tip zvani Bert.

„Utišaj ih“, sad joj je naredio. „Previše su bučne!“

„Smiri se, Berte. Niko ne može da ih čuje.“ Hari je dobacio razuveravajući ga.

U pravu je, pomislio je Lukas Vol, što je bilo pravo Bertovo ime. Jedan od razloga zašto je nakon pažljivog razmatranja odlučio da mu se pridruži baš on, Klint Dauns prozvan Hari, jeste činjenica da devet meseci u godini radi kao čuvar na posedu seoskog kluba *Denburi*. Klub je inače zatvoren od Dana rada do 31. maja, a kapija zaključana i moguće ju je otvoriti samo lozinkom. Osim toga, samu kućicu nije moguće videti s prilaznog puta, kojim se Klint služi za ulaz na posed i izlaz s njega.

Bilo je to, dakle, idealno mesto za skrivanje bliznakinja, a činjenica da Klintova devojka Endži često radi kao dadilja samo je dopunila čitavu stvar.

„Prestaće da plaču“, uzvratila je. „Znam kako se bebe ponašaju. Ponovo će zaspati.“ Počela je da im trlja leđa i bez imalo sluha pevuši: „*Two little girls in blue, lad, two little girls in blue...*“

Lukas opsova sebi u bradu, probi se kroz uski prolaz između kreveta i bračnog kreveta, napusti spavaću sobu i, prošavši kroz dnevnu sobu, uđe u kuhinju. Tek tad su i on i Klint skinuli jakne s kapuljačama i rukavice. Puna flaša viskija i dve prazne čaše, koje su ostavili kao nagradu za uspešno obavljen posao, nalazile su se pred njima.

Seli su za sto, jedan nasuprot drugom, i bez reči se odmerili. Posmatrajući s prezirom svog partnera, Lukas je ponovo zaključio koliko se razlikuju. Spolja i iznutra. Nesentimentalan u pogledu sopstvenog izgleda, često je umeo da se igra objektivnog posmatrača i opisuje se samom sebi na sledeći način: otprilike pedesetak godina, mršave građe, prosečne visine, proćelav sa uskim licem i primaknutim očima. Kao samozaposleni vozač limuzine, znao je da je usavršio izgled servilnog zaposlenika koji silno želi da udovolji klijentu, lik u koji je uranjao svaki put kad bi navukao crnu vozačku uniformu.

Klinta je upoznao u zatvoru i tokom godina sarađivao s njim u čitavom nizu pljački. Zahvaljujući njegovoj opreznosti, nijednom ih nisu uhvatili, a kako nije želeo da okalja svoje gnezdo, u Konektikatu nisu počinili nijedno krivično delo. Međutim, ovaj je posao, iako izuzetno riskantan, bio toliko privlačan da nije mogao da ga odbije, pa je zato prekinuo tradiciju.

Posmatrao je Klinta kako otvara bocu viskija i puni čaše do vrha. „Nazdravimo idućoj nedelji, kada ćemo prepunih džepova uživati na brodu u Sent Kitsu“, rekao je glasa punog nade, osmehom pretražujući Lukasovo lice.

Lukas ga je ponovo odmerio. Mada je ušao u četrdesete, uopšte nije bio u formi. Zbog dvadeset pet kilograma viška, koje je nabio na

* *Two little girls in blue* (engl.) = Dve devojčice u plavom.

ionako već zdepastu građu, mnogo se znojio, pa čak i kad bi, kao te noći u mesecu martu, iznenada zahladnelo. Njegovo bačvasto poprsje i debele ruke bile su u neskladu s anđeoskim licem i dugačkim konjskim repom, za koji se odlučio samo zato što ga je nosila i njegova dugogodišnja devojka Endži.

A ona je, s druge strane, mršava poput čačkalice, Lukas je s prezirom zaključio. I ima užasan ten. Obučena u iznošenu majicu kratkih rukava i otrcane farmerke, i ona uvek deluje zapušteno. Zapravo joj je jedina vrlina to što ima iskustva u čuvanju dece. Devojkama ništa ne sme da se dogodi pre nego što otkup bude isplaćen, a one vraćene.

Međutim, Endži je imala još jednu prednost. Bila je pohlepna.

Želi taj novac. Želi da živi na brodu i bezbrižno pluta Karibima.

Podigao je čašu i primakao je ustima. *Čivas regal* bio je pitak, a njegova toplina delovala utešno slivajući mu se niz grlo. „Zasad je kako treba“, zaključio je ravnodušnim tonom. „Idem kući. Imaš mobilni telefon koji sam ti dao?“

„Da.“

„Ako se čuješ sa šefom, reci mu da u pet ujutro imam klijenta. Ja ću svoj isključiti, jer mi je potreban odmor.“

„Kad ću ga upoznati?“

„Nećeš.“ Ispio je poslednji gutljaj i odgurnuo stolicu. Iz spavaće sobe dopiralo je Endžino pevušenje.

„*They were sisters, we were brothers, and learned to love the two...*“

2.

Škripa kočnica na ulici pred kućom ukazala je Robertu Martiju Martinsonu, zapovedniku u Policijskoj upravi Ridžfilda, da su se roditelji nestalih devojčica vratili kući.

Nazvali su policijsku stanicu samo nekoliko minuta nakon što je registrovan poziv službe 911. „Zovem se Margaret Frovli“, predstavio se drhtav i preplašen ženski glas. „Živimo u Old vuds roudu broj 10. Ne možemo da stupimo u kontakt s dadiljom. Ne javlja se ni na kućni telefon, ni na mobilni. Trebalo je da nam pričuva trogodišnje bliznakinje. Možda se nešto dogodilo! Upravo smo na putu kući...“

„Otići ćemo na adresu i proveriti“, obećao je. Budući da su vozili autoputem, sigurno već dovoljno potreseni, nije smatrao da je neophodno da ih obavesti o tome da se zaista nešto dogodilo. Nešto zastrašujuće. Otac dadilje javio se malo pre njih, i to sa spomenute adrese. „Zatekao sam kćerku s povezom preko usta i zavezanih ruku. Bliznakinje koje je trebalo da čuva nestale su, a u njihovoj sobi pronašao sam poruku o otkupu.“

Za sat vremena i posed oko kuće i prilaz ograđeni su policijskom trakom u iščekivanju dolaska forenzičara. Iako Marti nije želeo da se mediji dokopaju vesti o otmici, znao je da će to biti neizbežno, jer su roditelji dadilje već obavestili svakog živog na hitnoj, gde je Triš Logan poslata, da su bliznakinje nestale. Novinari samo što se ne pojave, a i FBI je upoznat sa svim i njihovi agenti su na putu.

Zato je bio spreman kad su se kuhinjska vrata otvorila, a roditelji uleteli u prostoriju. Od prvog dana na poslu, kad je kao novajlija

imao tek dvadeset jednu godinu, vežbao je da upija prve utiske o ljudima povezanim sa određenim kriminalnim delom, bilo da su u pitanju žrtve, zločinci ili očevici, a s ciljem da ih kasnije zapiše. U policijskim krugovima bio je poznat kao *Posmatrač*.

Rane tridesete, zaključio je gledajući Margaret i Stiva Frovlija kako jure prema njemu. Zgodan par, oboje svečano obučeni. Njoj je raspuštena smeđa kosa padala preko ramena. Bila je vitka, ali su joj stisnute šake delovale snažno. Primetio je da su joj nokti isečeni i premazani bezbojnim lakom. Verovatno dobra sportistkinja, zaključio je. Oči su joj bile prodorne i tamnoplave, a kad se zagledala u njega, na trenutak mu se čak učinilo da su crne.

Otac, Stiv Frovli, visok otprilike stotinu devedeset centimetara, imao je tamnoplavu kosu i svetloplave oči. Zbog širokih ramena i jakih ruku sako mu se činio previše malim i nategnutim po šavovima. Dobro bi mu došao novi, pomislio je Marti.

„Zar im se nešto dogodilo?“ upitao je.

Marti je primetio da hvata suprugu za nadlaktice kao da pokušava da je pripremi za moguću zastrašujuću vest.

Zar je uopšte moguće biti obazriv u ovakvoj situaciji – treba saopštiti roditeljima da su im deca oteta, a da je na njihovom krevetu pronađena poruka o otkupu u iznosu od osam miliona dolara? Apsolutna neverica na licima mladog bračnog para ne deluje lažno, Marti je zaključio. Zabeležiću njihovu reakciju u svoju knjižicu, ali dodaću jedan upitnik.

„Osam *miliona* dolara! Osam *miliona* dolara! Zašto ne *osamdeset*?“ Stiv Frovli je odvratio prebledevši u licu. „Poslednji novčić utrošili smo u kupovinu ovog zdanja. Na računu nam je preostalo hiljadu i po dolara i ni novčić više.“

„Imate li bogate rođake?“ upitao je Marti.

Oboje su prasnuli u kreštav, histeričan smeh. A onda je ugledao kako Stiv okreće suprugu. Smeh je utihnuo, njih dvoje su se zagrlili, a njegovi oštri jecaji isprepletali su se s njenim jaucima. „Gde su mi kćerke? Gde su mi kćerke?“

3.

U jedanaest sati oglasio se specijalni mobilni telefon. „Izvolite“, Klint se javio.

„Ovde Frulaš.“

Ko god da je u pitanju, očigledno pokušava da zakamuflira glas, zaključio je Klint krenuvši kroz malu dnevnu sobu kako bi se što više udaljio od Endži, koja je ponovo pevušila bliznakinjama. Za ime božje, zaspale su, razdraženo je pomislio, začepi već jednom!

„Kakva se to buka čuje u pozadini?“ upitao je Frulaš oštrim tonom.

„Moja devojka pevuši deci koju čuva.“ Klint je znao da će mu time dati neophodne informacije. Drugim rečima, on i Lukas uspešno su obavili posao.

„Ne mogu da dobijem Berta.“

„Rekao mi je da u pet ujutro vozi klijenta na aerodrom *Kenedi*. Otišao je kući da spava, pa je isključio mobilni telefon. Nadam se da...“

„Uključi televizor“, Frulaš ga je prekinuo. „Objavili su sjajnu vest o otmici. Čućemo se ujutro.“

Klint je zgrabio daljinski upravljač i odmah ga poslušao. Na ekranu se ukazala kuća na Old vuds roudu. Iako je bila noć, a nebo oblačno, svetlo na tremu razotkrilo je oljuštenu boju fasade i ulegnute kapke. Žuta policijska traka za obeležavanje mesta zločina širila se sve do ulice držeći na taj način novinare i posmatrača na izvesnoj udaljenosti.

„Novi vlasnici, Stiven i Margaret Frovli, preselili su se na ovu adresu tek pre nekoliko meseci“, oglasio se reporter. „Komšije su navodno bile

ubeđene da će postojeće zdanje biti srušeno, ali saznali su da Frovlijevi umesto toga nameravaju da ga postepeno renoviraju. Danas posle podne deca nekih komšija prisustvovala su proslavi trećeg rođendana nestalih bliznakinja. Došli smo do fotografije, koja je snimljena na zabavi pre samo nekoliko sati.“

Na ekranu su iznenada izronila lica jednojajčanih bliznakinja. Očiju razrogačenih od uzbuđenja posmatrale su slavljeničku tortu. S obe njene strane nalazile su se tri svećice, a iz središta je izbijala jedna velika. „Komšija nam kaže da je sveća u sredini stavljena kako bi devojčicama donela sreću. Bliznakinje su toliko identične u svakom pogledu da se majka navodno našalila rekavši kako bi bilo sasvim nepotrebno staviti još jednu.“

Klint je prebacio na drugi kanal. Ukazala se nova fotografija bliznakinja, na kojoj su se držale za ruke, obučene u slavljeničke haljinice od plavog baršuna

„Vidi, kako su slatke! Predivne su“, dobacila je Endži uplašivši ga do kosti. „Čak se i u snu drže za ruke. Zar to nije preslatko?“

Nije čuo kako mu prilazi s leđa. Rukama ga je obgrlila oko vrata. „Oduvek sam želela da imam bebu, ali mi je rečeno da ne mogu“, dodala je gurkajući mu nos u obraz.

„Znam, Endži, ljubavi“, strpljivo je uzvratio. Već je odslušao tu priču.

„A onda dugo nisam bila s tobom.“

„Morala si da budeš hospitalizovana, dušo. Nekoga si pošteno namlatala.“

„Ali sad ćemo imati gomilu para i živećemo na brodu i ploviti Karibima!“

„Neprestano smo razgovarali o tome, ali još malo pa ćemo to konačno i uraditi.“

„Imam super ideju. Hajde da povedemo i devojke!“

Klint je istog trenutka isključio televizor, skočio na noge i okrenuvši se, zgrabio je za zglobove. „Endži, zašto su njih dve s nama?“

Pogledala ga je i nervozno progutala pljuvačku. „Jer smo ih oteli.“

„A zašto smo to uradili?“